

Народний артист України Віталій Білоножко у червні відзначає свій ювілей

Зоя ШАРИКОВА

Віталій і Світлана Білоножки: «Цінуймо любов. Бо вона – наш політ без падіння...»

68 **Чотирирічний Віталік, шоста дитина в родині голови колгоспу Василя Білоножка, сам, було, тягне табуретку й, не дочекавшись, коли на нього звернуть увагу, втручається в незрозумілі дорослі розмови та оголошує: а я вам зараз заспіваю. І заводить свою улюблену – «Три танкісти»... Гости аплодують, а він починає нову пісню. Так уже ж хотілося хлоп'яті співати...**

Ну як такого було не віддати вчитися музики? І батьки купили йому баян та й записали до музичної школи в їхньому селі Слобода Буринського району на Сумщині. Згодом збулася ще одна заповітна мрія хлопчика: з'явився пес Мухтар, справжня німецька вівчарка. І друга мрія так вдало доповнювала першу на втіху всій музичній школі – кмітливий хлопчина прилаштував баян на собаку, і той возив інструмент на заняття (школа була за чотири кілометри від дому), чекав господаря і знову з ним та цінним вантажем повертався додому.

Коли настав час призову на строкову службу до лав Радянської Армії, то такого високого духа красеня одразу записали до десантних військ. Але довго Віталій там не затримався – керівництво частини почуло його спів, і голосистого артистичного солдата швидко перевели до армійського ансамблю.

Одного разу учасників ансамблю нагородили культпоходом до Київського театру оперети. Ці вдячні глядачі захоплювалися грою й співом артистів, палко аплодували Сільві та іншим героям, а Віталій побачив на сцені біляву струнку красуню в ролі Стасі і пропав... Вирвався на наступну виставу, як був, у солдатському строї, дочекався актриси після закінчення, несміливо простягнув їй квіти та книжку про італійського співака Джакомо Вольпі. В подарунок. Навіть написав «Від прихильника вашого таланту».

Ця книжка й досі зберігається в сімейній бібліотеці Білоножків. Вони з усмішкою згадують, що тоді Світлана побажала незнайомому молодому солдатові стати генералом.

Генеральського звання він не здобув, бо й не прагнув. Зате завоював значно більше, ніж деякі генерали, – на рахунок Віталія Білоножка мільйони підкорених глядацьких сердець, тисячі виступів у сотнях міст і сіл нашої України та багатьох країнах за кордоном.

Але тому передувало навчання в консерваторії, позаяк Віталій розумів: якщо хочеш чогось домогтися, треба бути справжнім професіоналом. Тож намагався взяти від навчання якнайбільше, незважаючи на те, що вже був главою родини, більше того – молодим батьком. Але якраз у зв'язку з цим і підстерігала його неприємна несподіванка. Викладач вважав, що сімейне життя не сприяє вокалу. Білоножко, прагнучи розчулити суворого педагога, якимось чином приніс на заняття з вокалу фотографію первістка, маленький Жорик тоді ще тільки сів. Той поглянув на знімок, на студента і сказав: «Краще йди на Бессарабку апельсини продавати».

Після цього Віталій перейшов до класу викладача Костянтина Огневого, відомого співака. І довіку вдячний цьому майстрові за науку – і мистецьку, і життєву.

Академічним, оперним співаком Білоножко не став – так й не зміг піти проти своєї природи. А вона рвалася з нього пісню, від старовинних

українських, козацьких до естрадних, молодіжних, комсомольських. От уже раділи комсомольські дітячі всіх рівнів його безвідмовності, й залюбки залучали до участі в усіх можливих концертах і фестивалях. Тоді ще не було таким розтиражованим слово «піар», але саме завдяки цим виступам, та й трансляції їх по телебаченню глядачі швидко дізналися й полюбили цього красивого юнака з оксамитовим бас-баритоном, задушевність і сердечність його пісень.

І цей шлях, благословенний пісню, щедрим рястом стелеться Віталію Білоножко й досьгодні.

Але майже 15 років тому стався на цьому шляху ще один поворот долі. Викликаний він був тим, що на Першому каналі УТ розформували дикторський цех. А саме диктором працювала його дружина Світлана. Так на поліг колись чоловік, і вона залишила театр, аби більше часу приділяти родині, особливо після народження молодшого сина Жені. Тож тепер Віталій відчував відповідальність за цей її вибір. Тому чоловік запропонував їй спробувати заспівати разом.

Саме тоді телеведуча Тамара Стратієнко запросила подружжя Білоножків на одну свою програму. Вони заспівали удвох і відчули, що людям сподобалося. Тоді взяли кілька вже відомих пісень з репертуару Віталія, які можна було розкласти на діалог, і вони стали концертними номерами – з відповідною режисурою, драматургією. І глядачі їх запам'ятали й полюби-

ли. До того ж усі пісні й почуття в них вони асоціювали із самими Білоножками як з родиною, казали: «Ой, яка ж ви красива сім'я! Тримайте свою любов, бо ми на вас рівняємось». А були й такі, що казали: «Знаєте, ми вже мало до розлучення не дійшли, а от подивилися на вас і зрозуміли – сім'ю треба берегти».

– От із цього й народилася така думка – винести на загал тему збереження любові в сім'ї, – розповідає Віталій. – Зробити саме родинний фестиваль, щоб піднести роль і цінність родини в людському житті. Це був кінець 1990-х років.

Так почалась ера фестивалю родинної творчості «Мелодія двох сердець». Наступного року фестиваль відзначить своє 15-ліття. За цей час він приймав і представляв на різних майданчиках і, звісно, в Палаці мистецтв «Україна» тисячі виконавців. Цю естафету починали такі відомі родини, як Ада Роговцева з Костянтином Степанковим, Ніна Матвієнко з родиною, Василь Зінкевич з дітьми, дует Басалаєва–Которович, пара Сандулеса–Бобул, сімейні «клани» Гнатюків, Бенюків, Задніпровських, Сумських з Хостікоєвим та Борисюком, потім фестиваль вийшов на міжнародний рівень, і до участі в ньому в різні роки долучалися такі легенди, як Людмила Гурченко, Юрій Богатиков, Едіта П'єха, Валентина Толкунова, Євгеній Жариков і Наталія Гвоздикова, Анне Вескі, Олександр Лазарев і Світлана Немоляєва, Ядвіга Поплавська й Олександр Тиханович, Богдан Ступка з родиною, Івар Калніньш, Афірик Сімон...

Білоножки кожного року всією родиною, тобто разом із дорослими синами, починають підготовчу роботу до фестивалю (пошук спонсорів, проведення відбірних оглядів), організаційну (концертні майданчики, режисура, студії, записи номерів, сценографія, хореографія), господарчі клопоти (транспорт, готелі тощо)... Часом від утоми глава родини кидає: ну, оце вже все, закругляємося з фестивалем. Світлана не заперечує, надає можливість чоловікові відпочити від турбот, мовчки чекає, коли вшухнуть пристрасті, мине пару місяців, і в розмовах знову поступово спливатиме «А нам би на цей фестиваль треба...»

– Мені здається, – каже Світлана, – що за будь-яких поворотів долі в житті просто так нічого не відбувається. Я впевнена, що з Віталіком ми не випадково зустрілися, життя вело нас одне до одного. І те, що я під його впливом змінила професію і потім ми створили нашу «Мелодію двох сердець» – напевно, так треба було. Значить, він мені суджений таким, який є, саме з таким характером, з такою душею, з такою любов'ю, щоб я могла обіпертися на нього, колись поскаржитись, а він мене – пожаліти; колись втомитися; а він мені – допомогти... Безперечно, ми різні, по-різному дивимося на багато речей, маємо круті характери, іноді можемо поговорити на підвищених тонах (посуд, правда, при цьому не б'ємо), але буря вщуає через декілька хвилин. А от коли мені хтось щось про нього погане скаже – тут реакція моя непередбачувана, тут ховайся... Так само, по-моєму, і він вчинить.

Сьогодні у дружній родині Білоножків – хотілося написати «четверо», проте вже й не четверо. Свою сім'ю створив уже старший, Жора,

підрастають у них з дружиною Мариною син і дочка. І вгадайте, як їх звати? Правильно – Віталік та Світланка...

Будинок Білоножків у Києві на Жуковому острові легко впізнати здалеку: на ажурному повітряному містку якийсь талановитий коваль умонтував металевий білоножківський фірмовий «екслібрис» – два переплетені серця. Затишний двоповерховий дім аж ніяк не женеться за голлівудськими стандартами, ніяких тобі гламурних штукоч і виплесків дизайнерського креативу: у ньому зручно, тепло, затишно, камін, викладений з великого каміння й цегли, стіни прикрашають ікони, картини, кілька родинних і концертних фотографій. Пишається господар зовсім іншим – своїм «живим світом» навколо будинку. 30 павичів, 100 голубів, півтора десятка фазанів, двоє лебедів, дикі качки – ось така весела компанія зустрічає його різноголосим гомоном, коли він разом з двома собаками (теж німецькими вівчарками, як його пес з дитинства Мухтар) робить ранковий обхід. Отак утілилась ще одна дитяча мрія – мати навколо себе багато живності.

І не те щоб Віталій та Світлана неухильно сповідували давню мудрість, що людина має за життя збудувати дім, посадити дерево й виростити сина. Однак так воно й вийшло. Та не правила вибудовували їхнє життя, а внутрішня суть цієї родини, прагнення їхніх душ.

Як людина вже зріла й мудра, Віталій Білоножко розуміє, що до кожного дарунка долі треба ще й докласти рук і праці. А найбільше – любові. Адже недарма співається в одній з їхніх пісень: «Цінуймо любов, бо вона – наш політ без падіння, що втримує нас на холодній, крутій бистрині...».

